

Серію «Гостросюжетна проза» засновано 2023 року

SALLY HEPWORTH
THE MOTHER-IN-LAW

Copyright © 2019 by Sally Hepworth.

All rights reserved.

This is a work of fiction. All of the characters, organizations, and events portrayed in this novel are either products of the author's imagination or are used fictitiously.

Переклала з англійської *Оксана Дятел*
Художнє оформлення *Катерини Лучко*

ISBN 978-617-8426-99-6
ISBN 978-617-8280-28-4 (серія)
ISBN 978-125-012-092-2 (англ.)

© Дятел О. Г., пер. з англ., 2021
© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2025

1

Люсі

Сьогодні...

Стоячи біля обіднього столу, я складаю випрану білизну. Аж раптом до будинку підїжджає поліційна автівка. Тихо й повільно — ні сирени, ні проблискових маячків. Та попри це щось стискається і щемить у грудях. Мій внутрішній голос попереджає, що щось-таки трапилось. Уже почало вечоріти, сусіди увімкнули ліхтарі на терасі. Саме час для *вечері*. Якщо о цій порі на порозі з'являється поліція, то явно сталось якесь лихо.

Я зазираю через арку до вітальні, де лінкувато розляглися мої дітлахи, втупившись кожний у свій гаджет. Живі й здорові, хіба що мають незначну екранну залежність. Семирічний Арчі на великому айпаді дивиться, як якась сім'я грає у відеогру; чотирирічна Гарріет на маленькому айпаді спостерігає, як дівчатка в Америці розпаковують іграшки. Навіть дворічна Еді, роззявивши рота, витріщається в телевизор. Я заспокоююсь — уся моя сім'я перебуває під одним дахом. Ну, майже вся. «Тато! — раптом промайнула думка. — О, ні, будь ласка, тільки не тато».

Я знову дивлюся на поліційну автівку. Світло фар розрізає дрібненьку мряку.

«Принаймні з дітьми все гаразд, — винувато шепоче голос у голові. — Принаймні це не Оллі». Бо Оллі на задній терасі смажить бургери. Він у безпеці. Сьогодні прийшов раніше з роботи — вочевидь, стало зле — хоча зараз має цілком нормальний вигляд. Хай там що, але він живий, і я безмежно за це вдячна.

Дощ посилюється, і з неба вже починають падати рясні краплі. Поліціанти вимикають двигун, але з автівки не виходять. Я згортаю шкарпетки Оллі й кладу на стос його білизни, а затим беру наступну пару. Варто було б підійти до дверей, та руки продовжують машинально складати речі. Так, ніби якщо я поводитимуся, наче нічого не сталося, поліційна автівка кудись зникне й усе буде як зазвичай. Але марні мої сподівання — дверцята з боку водія відчиняються і з автівки вилазить поліціант.

— Ма-а-а-ам, — гукає Гарріет. — А Еді дивиться телевизор!

Два тижні тому відома журналістка різко висловилася щодо того, що діти віком до трьох років не повинні дивитися телевизор. Ба більше, вона назвала це «жорстоким поводженням з дітьми».

Як і більшість австралійських мам, я спершу обурилася і вибухнула цілком очікуваною тирадою на кшталт: «Та що вона взагалі знає? У неї, мабуть, армія няньок, і вона жодного дня не сиділа з дітьми!» Та потім усе те різко перетворилося на нове правило: «Ніяких екранів для Еді». І воно ще двадцять хвилин тому діяло, поки мені не зателефонували з компанії — постачальника електроенергії. Еді, зрозумівши, що мені треба поговорити, застосувала свій старий хитрий викрутас: «Мам, ма-а-ам, МА-А-А-А-АМ...» Зрештою я піддалася і ввімкнула їй дитяче шоу, а сама пішла до спальні, щоб завершити телефонну розмову.

— Усе гаразд, Гарріет, — відповідаю їй, не відриваючи погляду від вікна.

І тут переді мною з'являється розлючене личко Гарріет: її темно-каштанове волосся і густий чубчик розлітаються навколо голови, немов мотузки на швабрі:

— Але ж ти КАЗАЛА...

— Не зважай на мої слова. Кілька хвилин не зашкодять.

Поліціанту на вигляд років двадцять п'ять — тридцять, не більше. Кашкет тримає в руці, потім засовує його під пахву, аби осмикнути завузькі штани. Невисока пишна поліціантка приблизно того самого віку і собі встає з пасажирського сидіння. Її кашкет там, де й повинен бути, — на голові.

Обійшовши автівку, вони пліч-о-пліч прямують доріжкою. Явно йдуть до нас. «Нетті, — раптом промайнула думка. — Це Нетті».

Цілком можливо. Останнім часом у сестри Оллі були проблеми зі здоров'ям. Чи, може, це Патрік? А, може, це взагалі щось інше?

Власне, глибоко в душі я знаю, що це не Нетті, не Патрік і не тато. Так буває, інколи ти просто *знаєш*.

— Бургери готові.

Скриплять двері, що ведуть на терасу, і до будинку заходить Оллі з тарілкою смакоти.

Дівчатка біжать до нього, він грається з ними, клацаючи щипцями для м'яса, а вони стрибають довкола нього і так голосно верещать, що стукоту у двері майже не чути.

Майже.

— Хтось постукав у двері? — Оллі зводить догори брову, щоправда, більше від подиву, ніж від занепокоєння. Власне, він аж пожвавішав: «Незваний гість у будній вечір! Хто б це міг бути?»

З нас двох більш товариський Оллі. Це він погодився увійти до шкільного батьківського комітету, бо «це чудовий спосіб познайомитися з людьми»; це він вилізе на огорожу, щоби привітатися із сусідами, якщо почує їхні голоси в саду; це він підійде до людини, котра видається йому знайомою, і намагатиметься довідатися, чи вони таки справді знають одне одного. Душа-чоловік. Для Оллі незнайомиць на порозі у робочий день — радше радісна пригода, ніж лиха звістка.

Проте, звісно, поліційної автівки він не бачив.

Еді летить коридором:

— Я відчиню, я відчиню!

— Еді, крихітко, стривай-но хвилину, — каже Оллі, намагаючись знайти, куди б поставити тарілку з бургерами. Робить він це надто повільно, бо поки знаходить вільне місце на стільниці, Еді вже широко розчиняє двері.

— Полісія! — здивовано вигукує вона.

Звісно, цієї миті мені варто побігти за нею, зупинити поліціантів у дверях і перепросити, але ноги ніби прилипли до підлоги. На щастя, Оллі наздоганяє доньку й грайливо куйовдить їй волосся.

— Вітаю, — каже він поліціантам, а сам тим часом зиркає назад через плече, розмірковуючи над тим, що робив ще кілька секунд тому: згадує, чи вимкнув газ на терасі, перевіряє, чи надійно стоїть тарілка з бургерами. Типова поведінка людини, якій от-от сповістять погані новини. Мені здається, що я дивлюсь якесь телевізійне шоу за участю усіх нас — красивий батько, який ні про що не здогадується, і миле маля. Звичайнісінька сім'я з передмістя, чие життя за якусь мить полетить шкереберть... і від нього залишаться самі друзки.

— Чим можу допомогти? — врешті-решт запитує Оллі, таки зосередивши свою увагу на поліціантах.

— Старший констебль Артур, — лунає жіночий голос, хоча з місця, де я стою, нічого не видно. — А це констебль Перкінс. Ви Олівер Гудвін?

— Саме так, — Оллі усміхається до Еді, навіть підморгує їй. Цього достатньо, аби запевнити мене, що я надто все драматизую. Навіть якщо це погана звістка, усе може бути не так уже й кепсько. Хтозна, можливо, погану звістку принесли не *нам*. Може, пограбували когось із сусідів? Поліція завжди *прочісує місцевість і допитує свідків*, хіба ні?

Раптом мені нестерпно хочеться, аби якнайшвидше настала та мить, коли я знатиму, що все гаразд. Уявляю, як ми з Оллі сміятимемося над моєю параноєю. «Не повіриш, що мені спало на думку», — скажу я йому. А він закотить очі й відповідь: «Ти завжди хвилюєшся. Як тобі взагалі бодай щось вдається довести до пуття з усіма цими переживаннями?»

Та коли роблю кілька кроків уперед, розумію, що моє хвилювання небезпідставне. Бачу це із сумних облич поліціантів, вигнутих донизу кутиків їхніх вуст.

Поліціант дивиться на Еді, потім переводить погляд на Оллі.

— Ми можемо поговорити про це... наодинці?

На обличчі Оллі з'являються перші ознаки тривоги. Його плечі напружуються, а спина випрямляється. Оллі відштовхує Еді подалі від дверей, і найімовірніше, робить це інстинктивно, а затим стає поперед неї, немов намагається від чогось захистити.

— Еді, крихітко, ходімо я увімкну тобі щось по телевізору? — врешті-решт з'являюсь я.

Вона заперечно хитає головою, не відводячи очей від поліціантів. Її миле кругле личко сповнене цікавості, а короткі хиткі ніжки немов приросли до підлоги.

— Ходімо, люба, — умовляю я, погладжуючи рукою її золотаве волосся. — Може, хочеш морозива?

Для Еді це вже справжня дилема. Вона спершу зиркає на мене, а тоді якусь мить уважно роздивляється, оцінюючи, чи можна мені довіряти. Зрештою я кричу Арчі, аби він дістав із холодильника морозиво, й Еді несеться коридором до нього.

— Заходьте, — каже Оллі. Поліціанти заходять всередину, коротко і ввічливо усміхаючись до мене. Їхня усмішка сповнена *жалю і співчуття*. Вона крає мені серце і розриває його на шматки. «Це не сусіди», — от що та усмішка означає. Це погана звістка для нас.

У будинку не так багато місця, де можна було б усамітнитися, тож Оллі проводить поліціантів до їдальні та пропонує їм сісти. Я йду слідом, кидаю щойно складені речі до кошика. Стоси білизни починають падати один на одного, немов багатоповірки. Поліціанти сідають на стільці, Оллі вмощується на бильце дивана, а я завмираю на місці немов вкопана.

— Спершу я маю запевнитися, що ви родичі Діани Гудвін.

— Так, — відказує Оллі. — Це моя мати.

— У такому разі, на превеликий жаль, мушу повідомити вам... — розпочинає поліціантка. Я ж заплющую очі, бо вже знаю, що вона скаже далі.

Моя свекруха мертва.

2

Люсі

10 років тому...

Колись мені сказали, що в житті кожен із нас має дві сім'ї — ту, в якій народився, і ту, яку обираєш. Та погодьтеся, це не зовсім так, адже ти обираєш лише партнера, а не дітей. А ще ти не обираєш шуринів, діверів, золиць чи своячок, не обираєш незаміжню чоловікову тітку, котра полюбляє перехилити чарку, чи двоюрідного брата з незліченною кількістю пасій, які не знають англійської. Ба більше, ти не обираєш собі свекруху. Усе вирішують примхливі вибрики долі.

— Агов! — гукає Оллі. — Хтось є вдома?

Я стою посеред просторого вестибюлю у будинку Гудвінів і глипаю на мармур, що тягнеться до мене звідусіль. Під розкішною кришталевою люстрою на другий поверх звиваються гвинтові сходи. Таке враження, ніби я опинилася на сторінках глянцевого журналу *Hello!*, посеред розвороту з безглуздими світлинами знаменитостей, які порозлягалися на ошатних меблях чи на порослих травною пагорбах у чоботях для верхової їзди, а біля їхніх ніг сидять золотисті ретривери. Я завжди уявляла, що саме такий вигляд всередині має Букінгемський палац. Гаразд, якщо не Букінгемсь-